

בס"ד. טבלת סיכום ומבנה השיחה לקו"ש חלק ל"ד, חמשה עשר באב – מכאן ואילך דמוסיף יוסיף

רש"י: מכאן ואילך מחמשה עשר באב דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חיו

סעי'	נקודה	סיכום
א	סיום מס' תענית	הוספה בלימוד התורה בלילות מט"ו באב ואילך. הקושי: ויש לעיין למי הדברים מופנים? היושב אהל בלאה"כ לומד, ולהבעל עסק מהו החילוק אם לילות מתקצרים או הימים מתקצרים? ובפרט שמהגמ' משמע שמדובר לכל ישראל?
ב	לימוד בלילה – סגולה מיוחדת	ביאור: ברמ"א "אדם לומד רוב חכמתו בלילה . . יש לאדם להתחיל ללמוד בלילה מט"ו באב ואילך". משמע שמדובר לא על החיוב דת"ת אלא על הענין המיוחד דלימוד בלילה. קושי: אבל לפי"ז צ"ע למה יש עונש חמור (שימות בלא עת) לזה דלא מוסיף לימוד בלילה?
ג	ב' תנאים לקבל כתר תורה	ולבאר, יש להקדים: ברמב"ם מובא ב' תנאים לקבל כתר תורה: (א) "מי שרוצה להיות מוכתר בכתר תורה לא יסיח דעתו... כך היא דרכה של תורה..." (ב) "מי שרצה לזכות בכתר התורה יזהר בכל לילותיו וכו'". הרמב"ם מדבר על הכתר של האדם, אבל מרמז גם לכתר של התורה, דהיינו לא רק שהאדם מתאחד עם התורה (מוכתר), אלא שהוא גם זוכה לדרגא הכי גבוהה בתורה – הכתר של התורה.
ד	כתר – דביקות בנותן התורה	המשך הביאור: הכתר של התורה הוא העיקר של התורה, הדביקות בנותן התורה. (ב"ח: "שתתעצם נשמותינו בעצמיות ורוחניות קדושת מקור התורה"). וזהו הדיוק בל' הרמב"ם "דברי חכמה", שכוונתו לפרדס התורה, פנימי' התורה, שע"ז זוכים להרגיש קדושת מקור התורה (כתר התורה).
ה	לילה זמן מסוגל לביטול	ולפי"ז יובן דברי הגמ': הדביקות בנותן התורה קשורה עם לימוד בשפלות וביטול. לא רק בתור הקדמה ללימוד שאז צריך ביטול ושבירת הגוף, אלא גם בעת הלימוד שצ"ל בביטול רוחני. והזמן המסוגל להביטול הזה הוא בלילה, ולכן או' הגמ' שיש להוסיף בלימוד כשהלילות מתארכין.
ו	דמוסיף יוסיף	המשך הביאור בדברי הגמ': וזהו"ע "דמוסיף יוסיף" – שע"י לימודה"ת בלילה "יוסיף חיים על חיו" – ניתוסף לו איכות בחיים, חיים נעלים יותר, כתר התורה. "ודלא מוסיף יאסף" – שבאם לומד רק השגת התורה לעצמו ולא לזכות בכתר התורה, חסר לו החיות שמקבל ע"י הדביקות בקדושת ומקור התורה (ע"ד מ"ש הב"ח על "לא ברכו בתורה תחלה").
ז	מהו הקשר לט"ו באב?	הקושיות: (א) איך ענין זה קשור לתוכן היו"ט דט"ו באב? (ב) כל הענין דט"ו באב הוא העלי' הגדולה ד"קיימא סיהרא באשלימותא" לאחר הירידה העצומה דט' באב, אבל זה שייך רק ליום ט"ו עצמו, אבל הלימוד צ"ל "מכאן ואילך" לאחר ט"ו באב כשהלבנה פוחתת והולכת, ואיך זה מתאים?
ח	ישראל דומין ללבנה	ולבאר, יש להקדים: בחצי החודש הראשון מובן שלומדים הוראה מהלבנה בעבודת בני" – הענין דמוסיף והולך, אבל בחצי השני של החודש שפוחתת והולכת, הרי זה היפך ממעלין בקודש? ובהכרח לומר שבחצי השני של החודש, החסרון בהלבנה הוא אדרבה ענין של מעלה.
ט	לכי ומעטי את עצמך	וההסבר: בחצי השני של החודש, לאחר שמגיעים לשלימות העבודה דסיהרא באשלימותא, צריך להתחיל מיד בעבודת הביטול שלא יהי' מזה רגש של ישות. וזה שהלבנה פוחתת והולכת, מראה על הביטול שמתגברת והולכת עד שנתבטל לגמרי, שזהו העבודה דחצי השני של החודש.
י	אותי אתם לוקחים	והוסיף: בחצי השני של החודש העבודה הוא באופן נעלה יותר (מעלין בקודש), שע"י תכלית הביטול, מגיעים למעלה באין ערוך מהאור (שהוא מציאות) ומגיעים למאור. ועי"ז מגיעים ל"יחוד שמשא וסיהרא", ומזה נולד הלבנה מחדש.
יא	המאור – כתר התורה.	ולפי"ז יובן: "מכאן ואילך" – לאחר ט"ו באב, מתחילה (כנ"ל) שלימות נעלית יותר, הביטול דחצי השני של החודש, שע"ז מגיעים למאור שבתורה – כתר התורה. וביטול הזה הוא גם הכנה וכלי להגילוי ד"מלך בשדה" בחודש אלול.